

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 211.

Ottende Session.

56de Møde.

Onsdagen den 18de Februar.

(Fortsat.)

Ordføreren (Jacob sen) (fortsat):

Det næste Punkt, hvori Forskellen fremtræder, er Forskellen mellem Fleertallets § 16 og Mindretallets § 19. I Fleertallets § 16 har man nemlig, i Overensstemmelse med den høiærede Indenrigsministers Fordring, affattet den sidste Passus saaledes, at Budgettet og Til lægsbevillingen i ethvert Fald blive at indsende til Indenrigsministeriets Stadsfæstelse, forsaavidt det ikke overdrages Overpræsidenten at give en saadan Stadsfæstelse paa visse Til lægsbevillinger. Derimod har Mindretallet fastholdt den tidligere Bestemmelse, ifølge hvilken Budgettet ikke skal behøve nogen høiere Stadsfæstelse, men har som et Supplement bibeholdt § 19, som Fleertallet har foreslaaet aldeles skulde udgaae, hvilken Paragraph bestemmer, hvorledes der skal forholdes, naar Magistraten og Borgerrepræsentationen ikke kunne blive enige, nemlig at Sagen skal sendes fra Magistraten til Borgerrepræsentationen, fra Borgerrepræsentationen igjen tilbage til Magistraten og fra Magistraten atter tilbage til Borgerrepræsentationen, og hvis de saa ikke, efterat have havt 3 Gange med Sagen at gjøre, endnu ere blevne enige, skulde de endelig indsende den til Indenrigsministeriets Afgjørelse. Det er navnlig med Hensyn til dette sidste Punkt, at Forskellen mellem det, man noget uegentlig her har kaldt Cetskammer og Tokammer-systemet, fremtræder stærkest. Ved Cetskam-

mer-systemet afgjøres Alt ved Beslutning i een Forsamling; men derimod er indvendt, at en saadan enkelt Forsamling kunde tage en overilet Beslutning. Derimod staaer nu efter Fleertallets Forslag Bibeholdelsen af den hidtil fulgte Fremgangsmaade, at de vigtigste Beslutninger, nemlig Budgettet og de Tillægsbevillinger, der ere af samme Betydning som Budgettet, blive at indsende til Ministeriets Stadsfæstelse. Det er ganske vist langt fra at være nogen fuldkommen tilfredsstillende Form, men saalænge man ikke har nogen høiere Communalfdeling, saalænge den Tanke, der er udtalt i Grundloven om Oprettelse af større provindstille Afdelinger med provindstille Raad, ikke er virkeliggjort, saalænge gives der ikke nogen anden Instants, til hvilken der kan appelleres, eller til hvem Stadsfæstelse kan overdrages, end Ministeriet. Naar det nu har viist sig i en lang Række, at denne Stadsfæstelse af Ministeriet i Virkeligheden ikke har havt den allerringeste skadelige eller hæmmende Indflydelse paa Communens Bestyrelsesfrihed, saa troer jeg, at det vel kan forsvares, hvad der ogsaa har været den almindelige Mening under hele Sagens tidligere Behandling i Communalbestyrelsen, at lade denne Bestemmelse vedblive at staae ved Magt, saaledes at Budgettet bliver at indsende til Indenrigsministeriets Stadsfæstelse. Man maa naturligviis forudsætte, at den under Lovgivningsmagtens Control staaende Minister ikke vil uden særlig Anledning gribe ind og foretage Forandring i Communens Budget. Jeg troer, at man i den Henseende kan være langt mere betrygget, naar en saadan Indgriben skal finde Sted paa en offentlig og temmelig isinefaldende Maade, end naar den kunde foregaae paa en